

Interpres

Parmakkapı, İmam Sokak Ziya bey Han Kat 4
Tel. : 44 72 34 Beyoğlu

No.

-7 Subat 1967

ulus (Ankara)

Resim

İhsan Cemal Karapur-
çak ressamın amacını
şöyle özetliyor: resimle-
rin önünde seyirciyi
mümkün olduğu kadar
uzun süre tutmak.

Bu sonuca nasıl vara-
cağız? Seyirciyi resimle-
rimizin önünde durdur-
mak ve orada uzun sü-
re tutmak için ne vapa
cağız? Biçim ve renk o-
yunları malzemeyle in-
sana parmak isirtacak
numaralar, yüksek per-
deden atmak?..

Karaburçak'ın söyle-
mek istediği kuskusuz
bunların hiçbir değıl.
Seyirciyi göğüsleyen, va
kamıza sarılan nice tab-
loyu, boş boş konuşan
adamların lakırdılarını
bir süre sonra unutup
gittiğimiz, bir daha an-
tımayız bile.

Oysa en etkili resim-
ler buldukları köşe-
lerde sessizce beklerler
ve kendi dillerinden an-
layacak bir resim dostu
buldukları zaman içe iş-
leyen ezgilerini söyle-
meye koyulurlar.

Cizgi ve günce defter-
lerinden birisine 1961
de, Paris'te şu satırları
vazmışım, birlikte oku-

yalım:

«Kaptanlar'dan (+) ay-
rıldıktan sonra Avenue
de Maignon'daki, rue
de St. Honoré'deki ga-
lerileri dolaştım.

Galerilerden birisinde
Humboldt adlı bir ressa-
mın resimlerini sergilen-
mişti. Görünüşe bakılır-
sa seyircilerin çoğunlu-
ğu en pahalı yerlerden
giyinen kimselerdendi.
Resimlere gelince, hep-
si aşağılık, sahte işlerdi.
Fiyakalı manzaralar,
meyve, çiçek, çıplak ka-
dan resimleri... Mumb-
lot'ya benzeyen bir res-
sam daha var Paris'te.
Sanyorum bu ressam-
lar iyi kazanıyorlar. Ruh-
suz, anlamsız esnaf res-
sam tipinin parlak ör-
nekleri bu adamlar.

Öteki galerilerde de
bir şey bulamadım. Fa-
kat bir yerde bir Vuil-
lard, bir Chagall, bir
Pascin ve iki Marguet
teşhir edilmekteydi. Vu-
illard'ın önünde ne ka-
dar durdum, bilmiyo-
rum. Toprak sarısı ah-
şap zemin üzerinde be-
şap yakalıklı yeşil elbi-
se giymiş bir kadın port-
resiydi bu resim. Ahşap

rengi, bir yeşil, bir be-
yaz, yer yer krem sarı-
sı...

Başka bir galeride bir
Bonnard ile bir Renoir
buldum. Renoir yağlı bo-
yayı suluboya gibi ku-
llanmıştı. Yeryüzünün en
güzel pembeleri arasm-
da ilk ilk gezinen ye-
şiller ...

Bu ressamları bu ka-
dar başka, bu kadar bü-
yük kılan nedir? Neden
onların resimleri önün-
de insan apansızın dün-
vamin en tatlı hüznünü,
sevgisini duyuyor? San-
ki şifa bulmaz bir dert
içimizde bir yerde, u-
yumakta olduğu bir yer-
den baskaldırıyor?»

Geçen hafta Ankara-
da açılan yedi sergide
yüzlerce resmi inceledi-
ken, elimde tuttuğum öl-
çü büyük resim ustala-
rı değildi ama gene de
bir dereceye kadar be-
ni önünde durduracak
uzun süre tutacak re-
simler arayıp durdum.
Aradığımı bir genç res-
samda bulur gibi oldum.
Bu genç ressam iki yıl
önce Gazi Eğitim Ensti-
tüüsü Resim - İş Bölü-
münden mezun olan,

Resimler ve Alâaddin Koçak

Turan Erol

Bingöl Lisesi resim öğ-
retmeni Alâaddin Ko-
çak'tır. Alâaddin de res-
sam yaratılmış bir genç-
gözü, ressam gözü.

Güzel Sanatlar Galerisi-
sinde sergilenen o resim-
leri görün. Alâaddin'in
ağaç oyma baskı işleri-
ni, kendi kardiğı yağlı-
boya ile kapattığı man-
zaraları inceleyin. Bazı
resimlerinde açıkça gö-
rünen etkilenmelerin ö-
tesinde Alâaddin'in sa-
natçı yaratılışını, duyar-
lığını ve sezgi gücünü
ayrivedeceksiniz, ağaç
oymalarının biçim ve le-
ke üstiflerindeki ustalığı
bu değerleri zerre kadar
zedelemeyen teknik gü-
cü beğeneceksiniz.

Şimdi bu genç ada-
mın sanat cabasını kim
destekleyecek? Alâaddin-
in bir süre batı ülkele-
rinde kalmaması, büyük
müzelerdeki eserleri in-
celeme olanağını elde et-
mesini çok isterdim. O-
nun ileride sayılı res-
samlarımızdan biri ola-
bileceğine inanmakta-
yım.

(+) Ressam Arif Kap-
alesi